

[Ragnhild Andersen.]

Hensyn til, at Kvinderne ogsaa er Mødre og i mange Tilfælde sidder som Forsørgere. Og Forudsætningen er, at man i Dag, hvor der er Brug for den kvindelige Arbejdskraft, ja, hvor der ligefrem raabes paa den alle Vegne fra, ikke lægger Sten i Vejen, som forhindrer Kvinderne i at komme ind i Produktionen. Vort Land skal genopbygges, siger man, og „mere Produktion, mere Produktion“ er Parolen. Alligevel har Forholdene i det sidste Aars Tid artet sig saadan, at Kvinderne ikke bare har haft Vanskelighed ved at beholde deres Arbejde, men Tusinder af Kvinder er tvunget ud af Erhvervslivet netop nu, hvor vi saa haardt har Brug for dem. Og mange Kvinder er efter min Opfattelse paa uværdig Vis blevet frataget Rettigheder, som burde og skulde være sikret dem.

Endnu sidste Sommer havde vi en ikke ubetydelig Arbejdsløshed, som ogsaa omfattede de kvindelige Arbejdere. Glædeligvis er dette ikke Tilfældet i Dag, da Arbejdsløshedsprocenten — saadan var det i hvert Fald indtil for ganske nylig — er under 1. Men hvordan har man nu baaret sig ad over for de kvindelige Arbejdere i Arbejdsløsheds-kasserne? Man har anvist dem Arbejde over en Bank. Loven siger, at tager man ikke anvist Arbejde, er man ikke berettiget til Arbejdsløshedsunderstøttelse. Paa Tidspunkter, hvor Kvinderne kan faa deres Børn anbragt i Børneinstitutioner, er det vel berettiget at have en saadan Bestemmelse i Loven, men det er meget uretfærdigt — som sket er i det forløbne Aar —, at man, efter at Kvinderne forgæves har stormet rundt til samtlige Vuggestuer og Børnehaver for at faa Børnene anbragt, fratager dem Understøttelsen i deres Arbejdsløsheds-kasser, og sluttelig smider man dem jo ud som Medlemmer. Man vil maaske sige, at det behøves ikke; Kvinderne har Ret til at blive staaende. Ja, det har de. De har den formelle Ret til vedblivende at være Medlem af Arbejdsløsheds-kasserne, men det koster dem, ogsaa i de Perioder, hvor de er uden Beskæftigelse og uden Understøttelse, 3—4 Kr. i ugentligt Kontingent, og det er kun de færreste, der kan klare det. Blandt de mange, der paa denne Vis er smidt ud af Arbejdsløsheds-kasserne, er der adskillige, som gennem en lang Aarrække har staaet paa Arbejdspladserne, betalt deres Forsikringer og aldrig modtaget en rød Øre i Understøttelse.

Her burde der være Mulighed for Lempelser, naar Situationen i Dag er den, at der saavel i Hovedstaden som i flere Provinsbyer ikke er Adgang til at faa et eneste

Barn anbragt i en Vuggestue eller Børnehave. Jeg kender Kvinder, som er Forsørgere, og som har været nødt til at gaa hjem og passe deres Børn og altsaa ikke har kunnet tage anvist Arbejde, men som ikke vil gaa paa Socialkontoret og derfor hellere hutler sig igennem Tilværelsen paa en for dem og Børnene alt andet end betryggende Maade.

Jeg henstiller derfor til den højtærede Socialminister, at man, hvor Kvinder kan dokumentere, at det er umuligt for dem at faa deres Børn anbragt, dog gør det muligt for dem at bevare deres Understøttelse.

At løse Spørgsmaalet, som det rigtigt og endeligt bør løses, sker naturligvis kun derved, at saavel Stat som Kommuner drager Omsorg for at tilvejebringe det fornødne Antal Børnehaver og Vuggestuer samt Fritidshjem. Den højtærede Socialminister har udtalt sig herom og peget paa Vanskelighederne med Hensyn til Byggemateriale i Forbindelse med Oprettelsen af nye Børneinstitutioner. Takket være, at baade Staten og Kommunerne i Aarene før Krigen og i Aarene under Krigen i allerhøjeste Grad har undervurderet Behovet for Børneinstitutioner, har vi i Dag den ulykkelige Situation, vi har. Men naar saa Kommunerne, som f. Eks. Københavns Kommune gør det, prøver paa at finde Udveje, finder jeg det utilfredsstillende, at Staten blankt afviser Tanken om f. Eks. at lave en Børnegaard i Kongens Have. Asyllet i Adelgade nedlægges i Henhold til Saneringsplanerne i 1948, og man vil da i den indre By for staa med endnu flere Vanskeligheder end hidtil. I Forvejen har man i dette tæt sammenpakkede Kvarter i den indre By kun 5 — siger og skriver fem — Børneinstitutioner.

Den højtærede Socialminister har lovet at se med Velvilje paa forhøjede Etablerings-tilskud, naar Forslag herom fremkommer. Det er glædeligt, men jeg synes, man bør understrege, at der her er Tale om et ganske kolossalt Behov for Børneinstitutioner, og at man i den Anledning bør gøre noget ekstraordinært for at fremskaffe det fornødne Antal Pladser. Kan man bygge Nødhoteller, maa man vel ogsaa kunne oprette Nødbørnehaver, og det vil uden Tvivl være lige saa paakrævet.

Foruden de store Vanskeligheder med Børnenes Anbringelse er Sambeskatningen af arbejdende Ægtefæller ogsaa i høj Grad medvirkende til at drive Kvinderne ud af Erhvervslivet, og det netop nu, hvor der som sagt er saa stærkt Brug for dem.

Den højtærede Finansminister har meddelt, at vi allerede i denne Maaned kan forvente Forslag om Lempelser, hvad Sambe-